

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobců: a) B. U., b) J. U., oba zastoupeni Mgr. Pavlem Nádeníčkem, advokátem se sídlem Průchodní 377/2, Brno, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 5. 9. 2023, č. j. 31 A 135/2021-87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 14. 9. 2021, č. j. SPU 254601/2021 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobců proti rozhodnutí Státního pozemkového úřadu, Krajského pozemkového úřadu pro Jihomoravský kraj, pobočky Břeclav (dále též „pozemkový úřad“), o schválení návrhu komplexních pozemkových úprav v katastrálním území N. ze dne 13. 4. 2021, č. j. SPU 070143/2021/523203/Rý (dále též „prvostupňové rozhodnutí“) podle § 11 odst. 4 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úradech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pozemkových úpravách“), a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[2] Žalobci podali proti napadenému rozhodnutí žaloby ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který je spojil ke společnému projednání usnesením ze dne 20. 1. 2022, č. j. 31 A 135/2021-14. Následně obě podané žaloby v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že při pozemkových úpravách může docházet k nucenému přechodu vlastnického nebo užívacího práva k pozemkům. S odkazem na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu uvedl, že pozemkové úpravy se provádějí ve veřejném zájmu a na základě zákona a je na příslušných orgánech, aby striktně zajistily právo na adekvátní náhradu.

[3] Krajský soud zdůraznil, že se žalobci bylo před zpracováním návrhu jednáno dostatečně. Návrh pozemkové úpravy byl nadto přístupný k nahlédnutí a účastníci k němu mohli podávat námítky. K projednání námitek žalobců bylo opakovaně svoláno ústní jednání, bylo jim vyhověno a soupis nových pozemků byl oběma žalobci podepsán. Pakliže oba žalobci tento soupis podepsali, museli si být vědomi důsledku podepsání a námítku, že s podobou nových pozemků nesouhlasili, neshledal důvodnou. Dodal, že žalobcům byly poskytnuty i mapy, jejichž poskytnutím byl uvedený souhlas podmíněn. Nepřisvědčil ani tvrzení žalobců o ústním nátlaku na udělení souhlasu, neboť z dostupných podkladů tomu nic nenasvědčovalo.

[4] K obecným námítkám o nesouhlasu se závěrečným projednáním návrhu komplexních pozemkových úprav a s podobou pozemkových úprav krajský soud uvedl, že závěrečné projednání svolá pozemkový úřad za účelem seznámení účastníků s návrhem, o kterém bude rozhodnuto. Námítky měli žalobci uplatnit vůči vystavenému návrhu, což učinili. K námitce špatného zaměření hranice intravilánu, při němž mělo dojít k rozdílu více než 3 500 m² a k stanovení hranice krajský soud uvedl, že sporovaná hranice se nachází mezi pozemky žalobců, které jsou v jejich vlastnictví a po pozemkových úpravách v jejich vlastnictví zůstanou. Ani z hlediska ocenění neshledal krajský soud pochybení ze strany správních orgánů. K námitce podhodnocení ceny porostů na pozemcích krajský soud konstatoval, že žalobci neuvedli, které porosty dle jejich názoru nebyly (a měly být) oceněny. Přitom ze soupisu nároků a ze soupisu nových pozemků vyplývá, že v rámci ocenění porostů bylo počítáno s lesy a vinicemi. V soupisu nároků i soupisu nových pozemků je u jednotlivých parcel zohledněn druh pozemku a případný porost, přičemž hodnoty jednotlivých druhů pozemků a porostů jsou uvedeny v tabulce na závěr soupisu nároků. Uzavřel, že zpracovatel rozdílnou hodnotu vzal v potaz.

[5] Krajský soud se rovněž zabýval tvrzeným rozporem s § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Zdůraznil, že žalobci byli pozemkovým úřadem vyzváni k udělení souhlasu s řešením pozemků, které podléhají souhlasu podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Zároveň byli upozorněni, že v případě, že se nevyjádří, má se za to, že s řešením pozemků v pozemkových úpravách souhlasí. Vzhledem k tomu, že žalobci na výzvu nereagovali, nastala fikce souhlasu s tím, aby byly vymezené pozemky řešeny v rámci pozemkových úprav. K tvrzenému nezákonnému vložení § 2 zákona o pozemkových úpravách do pozemkových úprav dodal, že pozemkové úpravy jsou vždy prováděny ve veřejném zájmu, který je definován právě § 2 zákona o pozemkových úpravách. V projednávaném případě byly parcely vstupující do pozemkových úprav zčásti vedeny ve zjednodušené evidenci, rozdrobeny a neodpovídaly dnešnímu uspořádání krajiny, cest, vodních toků atd. Bylo ve veřejném zájmu tyto parcely uspořádat tak, aby došlo ke

pokračování

scelení pozemků a byly vytvořeny podmínky pro racionální hospodaření. Neshledal, že by provedení pozemkových úprav bylo ve vztahu k žalobcům jakkoli nepřiměřené. Neshledal rovněž, že by pozemkové úpravy byly přijaty nesprávným procesním postupem či by nebyly dodrženy zákonné podmínky.

III.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podali žalobci (dále jen „stěžovatelé“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[7] Stěžovatelé uvedli, že se krajský soud v napadeném rozsudku nezabýval splněním podmínky přiměřenosti, nýbrž pouze formálně zhodnotil, zda proběhly zákonem stanovené kroky ve správním řízení. Současně měli za to, že krajský soud tendenčně relativizoval skutečnost, že ze spisu nevyplývá, že by se stěžovateli jednal zpracovatel návrhu pozemkových úprav ve smyslu § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách. Měli za to, že celé řízení bylo od počátku vedeno snahou vyhovět komplexní pozemkové úpravě. Podle jejich názoru krajský soud pominul žalobní tvrzení, že došlo k pochybení při individuálním vypořádání práv stěžovatelů, a tedy k nepřiměřenosti jejich vlastních původních a navrhovaných pozemků. Trvali na tom, že v jejich případě došlo ke zneužití institutu veřejného zájmu na provádění pozemkových úprav. Přitom krajský soud ani nehodnotil, že stěžovatelé namítali snížení celkové výměry pozemků v jejich vlastnictví o 3 500 m². Pokud dochází k takovému snížení, je třeba tuto změnu posuzovat dle § 10 odst. 2 zákona o pozemkových úpravách (přiměřená cena, přiměřená výměra, přiměřená vzdálenost, přiměřený druh pozemku).

[8] Rovněž namítali, že se krajský soud nezabýval absencí veřejného zájmu. Považovali za nedostatečné, pokud krajský soud shledal naplnění kritéria veřejného zájmu v tom, že pozemkovými úpravami byly vytvořeny podmínky pro racionální hospodaření a došlo ke scelení pozemků. Byli přesvědčeni, že byli zkráceni na svém vlastnickém právu nesprávným postupem správních orgánů. V takovém případě obecný poukaz na celková čísla parcel před a po změně, ani obecné vysvětlení obvyklého účelu pozemkových úprav, nepředstavuje řádné vypořádání žalobních námitek.

[9] Podle stěžovatelů se krajský soud nezabýval ani tvrzenou nedostatečností souhlasů s pozemkovými úpravami, které měly být schváleny. Krajský soud se měl dle jejich názoru zabývat tím, zda byl jimi udělený souhlas informovaný a zda nebyl získán nátlakem třetích osob. Vzhledem k tomu, že na pozemkových úpravách měly zájem jiné osoby, je myslitelné, že na stěžovatele byl nátlak vyvíjen. Je pak logické, že ze spisu nemůže vyplývat, že by na stěžovatele byl vyvíjen nátlak. Pokud byl souhlas udělen pod nátlakem, těžko se mohlo jednat o projev jejich skutečné vůle. Nadto považovali závěry soudu za vnitřně rozporné v tom, zda jsou navržené pozemkové úpravy v souladu se zákonem či nikoliv. K tomu krajský soud bez dalšího akceptoval fikci souhlasu v důsledku nevyzvednutí zásilky. Měli za to, že vzhledem k důležitosti daného řízení pro vlastníky pozemků, a vzhledem k závažným důsledkům, které má pro ně faktické neseznámení se s podklady, je třeba, aby byly písemnosti týkající se řízení o pozemkových úpravách vkládány účastníkům do domovní schránky. Poukázali přitom na to, že doručování v předchozím řízení obecně nesplňovalo požadavky správního řádu, což mohlo mít za následek nezákonnost řízení. Konečně

namítali, že jim pozemkový úřad neposkytl „mapy“ a pozemková úprava zasahuje do jejich vlastnického práva jimi nepředvídaným způsobem. Tím, že jsou vlastníky značného množství pozemků, je jejich orientace pochopitelně složitější než orientace účastníků s několika parcelami. Podle jejich názoru se krajský soud nevypořádal se všemi žalobními námitkami nebo tyto vypořádal nedostatečným či nesprávným způsobem. Z uvedených důvodů navrhli, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

[10] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že podmínka přiměřenosti kvality, výměry a vzdálenosti původních a navrhovaných pozemků byla v případě stěžovatelů, kteří jsou vlastníky pozemků, splněna. O provedení pozemkových úprav požádali vlastníci pozemků s nadpoloviční výměrou půdy. Tím byl naplněn požadavek veřejného zájmu. Se stěžovateli bylo vedeno několik jednání a návrh nových pozemků byl k jejich požadavkům několikrát měněn. S ohledem na množství jednání a vyhovění požadavkům nelze mít za to, že by udělený souhlas stěžovatelů byl udělený pod nátlakem či by nebyl informovaný. Uzavřel, že vypracovaný návrh je plně v souladu se zákonem. S ohledem na uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Jelikož stěžovatelé napadají rozsudek krajského soudu také pro jeho nepřezkoumatelnost, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto stížní námitkou, protože by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný.

[14] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Tato kritéria napadený rozsudek splňuje, neboť je z jeho

pokračování

odůvodnění zcela zřejmé, jakými úvahami byl při posouzení věci v rozsahu žalobních bodů krajský soud veden a k jakému závěru na jejich základě dospěl. V této souvislosti je třeba ještě dodat, že povinnost soudu posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovateli a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-130). Rovněž v tomto ohledu napadený rozsudek krajského soudu plně obстоjí.

[15] K otázce schválení komplexních pozemkových úprav existuje konstantní soudní judikatura, podle níž „z *vlastního procesu schvalování návrhu pozemkových úprav plyne, že podle § 9 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 11 odst. 4) je rozhodující souhlas s navrženými pozemkovými úpravami vlastníky, kteří představují dvě třetiny výměry půdy dotčené pozemkovými úpravami (nyní 60 % výměry půdy pozemků pojatých do pozemkové úpravy). Právní úprava předpokládá, že je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. V tomto případě však nezbyvá vlastníkům v menšině než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 8 odst. 6 zákona o pozemkových úpravách (nyní § 10 zákona) ve spojení s § 12 nařízení vlády č. 4/2000 Sb., neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny. I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami můžou cítit poškozeni a znevýhodněni. Podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Nelze je posuzovat zcela jednotlivě a individuálně; racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 5 A 27/2002-86, poznámky přidány).*

[16] K nespokojenosti vlastníků dotčených pozemků s výslednou podobou náhradních pozemků lze též odkázat na rozsudek ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 127/2014-57, kde Nejvyšší správní soud zdůraznil, že rozhodující je dodržení kritérií přiměřenosti dle § 10 zákona o pozemkových úpravách, při jejichž dodržení nelze konstatovat, že by došlo k porušení práv vlastníků. Toliko subjektivní nesouhlas vlastníků s věcným uspořádáním nemovitostí ve schváleném návrhu pozemkových úprav tak nemůže vést k závěru o nezákonnosti rozhodnutí o jejich schválení (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2018, č. j. 7 As 67/2018-55).

[17] Správní soudy nemohou přezkoumávat to, zda by bylo jiné řešení pro účastníky řízení ekonomicky či jinak výhodnější než druhé, neboť takové faktory nejsou zákonnými kritérii, která by musela být zohledněna při vyrovnaní vstupních a výstupních nároků, resp. jsou promítnuta v kritériích přiměřenosti. Ačkoliv tedy stěžovatelé namítají nepřiměřenost zásahu do jejich vlastnických práv, nelze jejich námitce přisvědčit. Krajský soud správně posuzoval, zda proběhly zákonem stanovené kroky ve správním řízení. V této souvislosti je nutno také uvést, že ani námitka směřující do ekvivalence pozemků na vstupu a výstupu není případná. Ze správního spisu se podává (viz příloha č. 6, Soupis nových pozemků pro LV X), že dosažená kritéria přiměřenosti jsou 0 % ve výměře, +3,7 % v ceně a -19 % ve

vzdálenosti. Tento soupis byl nadto oběma stěžovateli vlastnoručně podepsán, a to poté, co s nimi opakovaně jednal zpracovatel návrhu, přičemž v konečném důsledku bylo námítkám stěžovatelů vyhověno a byly zapracovány do konečného návrhu. Ani v této souvislosti proto nelze hovořit o nepřiměřenosti či zneužití práva ze strany pozemkového úřadu. Jakékoliv objektivní znehodnocení pozemků by se zákonitě promítlo právě v rámci hodnocení kritérií přiměřenosti pozemkových úprav. Krajský soud shrnul dosavadní průběh řízení a dodatečně se zabýval přiměřeností zásahu do vlastnických práv stěžovatelů. Subjektivní nesouhlas stěžovatelů nemůže činit napadené rozhodnutí ani napadený rozsudek nepřezkoumatelným.

[18] Stěžovatelé od začátku správního řízení nesouhlasili s jakýmkoliv pozemkovými úpravami pozemků v jejich vlastnictví. Na zaslané průběžné návrhy komplexních pozemkových úprav reagovali výhradami a požadovali zapracování jejich námitek do nového návrhu. K absenci veřejného zájmu zdejší soud uvádí, že krajský soud se zabýval i touto námitkou (v bodě 32 v kombinaci s bodem 44). S provedením komplexní pozemkové úpravy souhlasili vlastníci 99,6 % výměry pozemků, kterých se pozemkové úpravy týkaly. Míra potřebného souhlasu je dána § 11 odst. 4 zákona o pozemkových úpravách a činí 60 %. Hlavním cílem pozemkových úprav je zpřehlednit a zpřesnit mapu dle skutečného stavu v terénu. Pozemkové úpravy jsou vždy prováděny ve veřejném zájmu, který je definován právě § 2 zákona o pozemkových úpravách. Je třeba uzavřít, že v projednávaném případě byly parcely vstupující do pozemkových úprav z části vedeny ve zjednodušené evidenci, rozdrobeny a neodpovídaly dnešnímu uspořádání krajiny, cest, vodních toků atd. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 12. 2011, č. j. 2 As 80/2011-151, „[p]odle čl. 11 Listiny základních práv a svobod má každý právo vlastnit majetek a podle odst. 4 tohoto ustanovení je vyvlastnění nebo nucené omezení vlastnického práva možné ve veřejném zájmu, a to na základě zákona a za náhradu. V daném případě zákon o pozemkových úpravách vychází z existence veřejného zájmu na určitém optimálním uspořádání pozemků a zásahy do vlastnického práva na jeho základě učiněné jsou tedy přípustným zásahem na základě zákona. Zákon také stanoví limity, jejichž respektování zaručuje, že tento zásah není nepřiměřený.“ V projednávané věci lze konstatovat, že bylo ve veřejném zájmu tyto parcely uspořádat tak, aby došlo ke scelení pozemků (počet vstupujících parcel byl 3 571 a vystupujících 1 354) a byly vytvořeny podmínky pro racionální hospodaření. Stěžovatelům se může jevit nespravedlivé, že pozemkové úpravy mohou být případně schváleny i bez jejich souhlasu, a to i se zachováním veřejného zájmu na přeparcelování, avšak za předpokladu, že pozemkové úpravy byly provedeny v souladu se zákonem a ve veřejném zájmu (a za adekvátní náhradu), nelze takovému postupu ničeho vytknout (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 34/97). Je téměř nemožné docílit plného souhlasu všech vlastníků. Vlastníkům v menšině nezbyvá, než provedení pozemkových úprav respektovat. A to jednak proto, že souhlas dali vlastníci představující požadovanou většinu výměry zahrnutých pozemků, ale také s ohledem na veřejný zájem na provedení pozemkových úprav; především však i proto, že by podle požadavků přiměřenosti, vyjádřených v § 10 zákona o pozemkových úpravách neměli být zasaženi na svých právech podstatným způsobem, neboť i k jejich prospěchu byly pozemkové úpravy plánovány a provedeny (viz zapracování námitek stěžovatelů do návrhu). I těmto vlastníkům má realizace pozemkových úprav přinést užitek, byť se sami mohou cítit poškozeni a znevýhodněni. Stejně tak podmínky k racionálnímu hospodaření je třeba též posuzovat nejen z hlediska jednotlivých

pokračování

vlastníků, ale též k celku a ke všem vlastníkům. Racionálnější hospodaření, i s ohledem na zmíněný veřejný zájem, musí být většinové.

[19] Dle § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách je zpracovatel návrhu „*povinen v průběhu jeho zpracovávání projednávat nové uspořádání pozemků s dotčenými vlastníky pozemků. Svůj souhlas, případně nesouhlas, vlastníci potvrdí podpisem na soupisu nových pozemků.*“

[20] K tvrzené nedostatečnosti souhlasů zdejší soud uvádí, že se stěžovateli proběhlo více jednání (dne 17. 6. 2020, 10. 7. 2020, 6. 10. 2020) a současně jim byly průběžně poskytovány podklady k jejich žádostem a námitkám, což vyústilo v podpis soupisu nových pozemků, a to dne 15. 10. 2020 a 16. 10. 2020. S ohledem na značnou komunikaci mezi pozemkovým úřadem, zpracovatelem návrhu a stěžovateli si lze obtížně představit, že by nebyli v daném řízení orientovaní či informovaní. Rovněž i s ohledem na to, že bylo všem jejich námitkám vyhověno a tyto byly zapracovány do konečného soupisu nových pozemků. Ze správního spisu nevyplývá, že by podpisy byly učiněny pod nátlakem. Ze spisové dokumentace ani z tvrzení účastníků se nejeví, že by ze strany správních orgánů, potažmo jiných vlastníků dotčených pozemků, měl být vyvíjen nátlak (a případně jaký). Tomu nenasvědčuje ani to, že byl stěžovatelům nabízen odkup pozemků zemědělským družstvem, který odmítli. Za nátlak na stěžovatele nelze považovat ani to, že po jednání dne 6. 10. 2020 odsouhlasili návrh nového uspořádání pozemků na LV X ve dnech 15. a 16. 10. 2020. Je nutné přihlídnout ke skutečnosti, že se jednalo o úpravu již vystaveného návrhu a k úpravám návrhu docházelo na základě uplatněných požadavků stěžovatelů. Stěžovatelé si museli být vědomi důsledku svých podpisů, tedy souhlasu se soupisem nových pozemků dle § 9 odst. 20 zákona o pozemkových úpravách. Z uvedených důvodů zdejší soud nemůže přisvědčit tvrzením stěžovatelů, že s podobou nových pozemků nesouhlasili a udělený souhlas nebyl projevem jejich skutečné vůle.

[21] Krajský soud nepochybil ani pokud akceptoval fikci souhlasu ve smyslu § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách ve spojení s § 3 odst. 3 téhož zákona. Podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách *[p]ozemky zastavěné stavbou, která není ve vlastnictví státu, pozemek funkčně související s touto stavbou včetně přístupové cesty, zahrady, pozemky v zastavěném území, pozemky v zastavitelných plochách a pozemky, na nichž se nacházejí veřejná nebo neveřejná pohřebiště, lze řešit v pozemkových úpravách jen se souhlasem jejich vlastníka. Pokud se vlastníci ve lhůtě stanovené pozemkovým úřadem nevyjádří, má se za to, že s řešením v pozemkových úpravách souhlasí.* Dále podle § 9 odst. 21 zákona o pozemkových úpravách platí, že *[v] případě, kdy se vlastník pozemku k novému uspořádání pozemků nevyjádří ve smyslu odstavce 20, vyzve jej pozemkový úřad, aby tak učinil ve lhůtě 15 dnů. Pokud se vlastník v této lhůtě nevyjádří, má se za to, že s novým uspořádáním pozemků souhlasí.* Stěžovatelé byli pozemkovým úřadem vyzváni k udělení souhlasu s řešením pozemků, které podléhají souhlasu podle § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách. Zároveň byli upozorněni, že v případě, že se nevyjádří, má se za to, že s řešením pozemků v pozemkových úpravách souhlasí. Stěžovatelka a) si výzvu převzala dne 21. 12. 2015, stěžovatel b) si výzvu nevyzvedl. Na výzvu nijak nereagovali, a proto v souladu s § 3 odst. 3 zákona o pozemkových úpravách nastala fikce souhlasu s tím, aby byly vymezené pozemky řešeny v rámci pozemkových úprav. Stěžovatelé se nemohou domáhat nesprávnosti doručení pouze proto, že nejsou s tímto způsobem doručování spokojeni. Nadto stěžovatelka a) se s obsahem výzvy fakticky

seznámila, a přesto na výzvu nijak nereagovala. Skutečnost, že se stěžovatelé neúčastnili všech jednání, která byla zpravidla vedena na podkladě jejich námitek, nelze klást k tíži žalovanému. K jejich žádostem byly poskytovány podklady, návrhy i mapy, tudíž nelze konstatovat, že by výsledek pozemkových úprav byl nepředvídatelný. E-mailem stran projednání návrhu pozemků pak bylo komunikováno mezi zpracovatelem návrhu a stěžovateli od listopadu 2017. S pozvánkou k osobnímu projednání jim byl zaslán soupis nových pozemků včetně grafického zobrazení. K tomu byl zpracovaný návrh komplexních pozemkových úprav od 29. 5. 2020 vyvěšen na obecním úřadu v N. a pozemkovém úřadu k nahlédnutí. O vystavení návrhu a možnosti uplatnit námítky a připomínky byli vlastníci vyrozuměni dopisem pozemkového úřadu ze dne 25. 5. 2020, č. j. SPU 172036/2020/523203/Rý.

[22] Podle názoru Nejvyššího správního soudu se krajský soud zcela správně soustředil na podstatu a smysl žalobní argumentace stěžovatelů, přičemž dospěl k závěrům, se kterými se kasační soud ztotožňuje. Pozemková úprava není nezákonná, nepředvídatelná a nezasahuje nepřiměřeně do práv stěžovatelů.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelé nebyli v řízení o kasační stížnosti úspěšní, proto nemají právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. února 2024

David Hipšr
předseda senátu